

endine suur jalgus taganes illa rohkem tahtluse eest : Kuid, kui saadetud siri pettus ja „wana-eit“ temaga nalja teha tahtnud oleks ? Wanadeest näätest rõägitakse mõnda paha ! Oleks tema waene üksi olnud, tema oleks ehit juba lähemast rist-teest ümber pööranud, aga oma õe ees ei tohlinud tema nii suurt orgdusti näidata. Ei, see ei läinud korda. Nüüd pidi tema juba edasi minema !

Riikluõpetaja weiseses aidas maja ees, millest läbi minema pidivad, leidjivad nemad Sofie ja tema ema, ühe elawa lahse praua, kes neid südamelikult vasta võttis ja tappa kutsus. Sofie ja Anna olivid üks-eist juba kord kolmandemas pakkas näinud ja tutvustamine oli ferge asi. Büchner'it teretates küsis wallatu Sofie, kas tema mitte isale mõnda wana raha näitamiseks kaasa toonud ei olla, ja jätsle lehvis see kaval naeretes tema näu peal, mis Büchner'ile juba enne hirmu teinud oli.

Pea ühendas neid lohvi-laud ja kannatusega võttis Büchner nõuiks välja pidada, kui „wana-eit“ temaga paha nalja teinud, kui Sofie jársku läbi akna waatas ja hüüdmissega : „Ah kui hea, sealst tuleb Frieda !“ uljast välja läks. Rohe peale selle kuuldi eestuas rõõmsat teretamist, naeruvist ja rõälimist, ja Büchner tundis selgest seda heast ära, mida tema ainult üks kord enne kuulnud oli. Tema süda pelsis nagu tahaks lõheda ja pea oleks

lohwi-tasə tema märkisestest lätest kuskinud. „Oh, kallit ja fallim kõigeist nimeta wana-eitedest, anna üleskohtust sahtlemist andeks !“

See oli tema viimane mõte, kesi siis läks uts lahti ja lõik mõtlemine oli otsas. Teewa see oli, kes nii üud Sofie'ga sisse astus, see elavals saanud „Lumiwalgele“, see ladunenud ja waluga otsitud neiuke muiste-juttus. Oleks tema aga rohe, nagu Prinz muiste-juttus, oma armufesega hobuse selga karata ja teda oma foju viia võinud ! Kas ja kuida wõeraid üks:eisega tutvustati, seda Büchner ei teabnud ; teda wangistas fuusmine ja nägemine, ja kui õhta läikus weike seltskond flaveri ümber asus ja Frieda hõbeselge healega mõned rahvalaud laulis, siis oli asi Büchner'i südames foguni hulgas. „Lumiwalgele“ ise ei oleks noor neiuke tundwa südamega ja oleks täitsa ilma neiuhküseta olema pidanud, kui tema seda märgannd ja kui see tema südant soojendanud ei oleks, mida lõik teised selgest nägiwad. Mida sagedamast Eduard tema peale waatas, seda rohkem pasitas midagi tema südames, ja kui seltskond viimaks lahlus, siis võttis Frieda sooja aimu kaasa, et see pääd w üks pööripääw tema elus oli olnud. Ka juba tähtsal pääwal aptheekis ei olnud tema pereimehe isedralise wiisi kohta filmita olnud, ja oli neiutartusega selle põhjust aimanud.